

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SHARMA, ROBIN

Lecții de leadership de la Călugărul care și-a vândut
Ferrari-ul : cele 8 ritualuri ale liderilor vizionari / Robin
Sharma ; trad. din lb. engleză: Crina Boitor și Veronica
Halinschi. - București : Bookzone, 2025

ISBN 978-630-305-488-9

I. Boitor, Crina (trad.)

II. Halinschi, Veronica (trad.)

005

Redactor: **Ana-Maria Nicolae**
Grafician copertă: **Cezar Mandă**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

**LEADERSHIP WISDOM FROM THE MONK WHO SOLD HIS
FERRARI**

Copyright ©1998 by Robin Sharma
Published by arrangement with HarperCollins Publishers Ltd,
Toronto, Canada.
All rights reserved.

© Bookzone 2025, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

ROBIN SHARMA

LECȚII DE LEADERSHIP

DE LA CĂLUGĂRUL CARE ȘI-A VÂNDUT FERRARI-UL

CELE 8 RITUALURI ALE LIDERILOR VIZIONARI

*Traducere din limba engleză de
Crina Boitor și Veronica Halinschi*

Bookzone
BUCUREȘTI, 2025

CUPRINS

<i>Mulțumiri</i>	11
CAPITOLUL I O cursă extraordinară către succes	13
CAPITOLUL II Un călugăr în grădina mea de trandafiri	27
CAPITOLUL III Transformarea miraculoasă a unui om de afaceri combativ	37
CAPITOLUL IV Înțelepciunea unui lider vizionar	49
PRIMUL RITUAL ASOCIAZĂ SALARIUL CU SCOPUL URMĂRIT	69
CAPITOLUL V Ritualul concentrării pline de motivație asupra viitorului	71
AL DOILEA RITUAL CONDU CU ÎNȚELEPCIUNE, INSPIRĂ CU SUFLETUL	109
CAPITOLUL VI Ritualul relațiilor interumane	111
AL TREILEA RITUAL FĂ DIN RECOMPENSĂ UN OBICEI, RECUNOAȘTE PERMANENT MERITELE CELORLALȚI	143
CAPITOLUL VII Ritualul muncii în echipă	145
AL PATRULEA RITUAL LASĂ-TE PURTAT DE SCHIMBARE	175

CAPITOLUL VIII Ritualul adaptării și reacției la schimbare.....	177
AL CINCILEA RITUAL CONCENTREAZĂ-TE ASUPRA LUCRURILOR CARE CONTEAZĂ	203
CAPITOLUL IX Ritualul eficienței personale	205
AL ȘASELEA RITUAL FII PROPRIUL LIDER.....	233
CAPITOLUL X Ritualul stăpânirii de sine.....	235
AL ȘAPTELEA RITUAL PRIVEȘTE PRECUM CEILALȚI, GÂNDEȘTE DIFERIT	265
CAPITOLUL XI Ritualul creativității și al inovației.....	267
AL OPTULEA RITUAL LASĂ O MOȘTENIRE.....	289
CAPITOLUL XII Ritualul contribuției și al semnificației	291
CELE OPT RITUALURI ALE UNUI LIDER VIZIONAR.....	302

Mulțumiri

Miilor de cititori ai cărții *Călugărul care și-a vândut Ferrari-ul*, care s-au simțit inspirați de învățăturile din ea și au împărtășit cuvintele înțelepte familiei și prietenilor. Vă mulțumesc că mă ajutați să răspândesc acest mesaj pentru o viață mai bună.

Tuturor celor care au participat la seminarele mele cu acces deschis publicului larg în Statele Unite și în Canada. Mulțumiri speciale corporațiilor cliente ale Sharma Leadership International, care au investit în programele de leadership personal și organizațional destinate angajaților. Mă simt privilegiat pentru că am reușit să contribuie la succesul vostru.

Întregii echipe de la HarperCollins. Mi-ați oferit o experiență minunată și plină de satisfacții. Mulțumiri în special lui Claude Primeau pentru îndrumare, lui Iris Tupholme pentru încrederea acordată, lui Judy Brunsek, Tom Best, Marie Campbell, David Millar, Lloyd Kelly, Doré Potter, Valerie Applebee, Neil Erickson și Nicole Langlois, editorul meu pentru versiunea în limba engleză, înțelept și extrem de competent.

Mulțumesc valoroasei mele echipe de la Sharma Leadership International pentru energia și susținerea ei, precum și pentru eficiența cu care mi-a organizat seminarele și programul cu mass-media.

Mulțumesc părinților mei. Vă respect, vă prețuiesc și vă iubesc foarte mult. Mulțumesc fratelui meu

drag, Sanjay, susținătorul și confidentul meu neobosit, precum și soției sale, Susan.

Mulțumesc băiețelului meu, Colby, pentru că m-a înveselit permanent, prin joaca lui (în special cu povestiri despre George cel Curios), pe tot parcursul redactării manuscrisului, și fiicei mele, Bianca, pentru că este o lumină în viața mea.

CAPITOLUL I

O cursă extraordinară către succes

Acea a fost cea mai tristă zi din viața mea. Când m-am întors la muncă, după un sfârșit de săptămână excelent, pe care l-am petrecut cu copiii mei, urcând pe munți și distrându-ne, am văzut doi agenți de pază uriași aplecați peste biroul meu de mahon mult râvnit. Apropiindu-mă, am putut vedea că răsfoiau printre hârtii și se uitau în documentele importante din laptopul meu, fără să-și dea seama că-i privesc. Într-un final, unul dintre ei m-a văzut stând acolo, roșu de furie și cu mâinile tremurându-mi din cauza acestei invadări de neiertat a spațiului personal. M-a privit cu o mimică ce nu trăda nicio emoție și mi-a adresat câteva cuvinte, care m-au făcut să mă simt ca și când cineva tocmai mă lovise în piept:

— Domnule Franklin, ați fost concediat. Trebuie să vă conducem imediat afară din clădire.

Pe repede-nainte, am devenit, din vicepreședintele celei mai prospere companii de software din lume, o persoană fără niciun viitor și, crede-mă, mi-a fost extrem de dificil să accept faptul că fusesem destituit. Eșecul era un concept necunoscut pentru mine, o experiență despre care nu aveam nici cea mai vagă idee, în fața căreia nu știam cum trebuie să reacționez. În facultate fusesem „studentul de

aur”, băiatul cu note maxime, care avea parte de cele mai frumoase fete, cu un viitor plin de posibilități. Făceam parte din echipa de atletism a universității, fusesem ales șef de promoție și mai aveam timp și să prezint o emisiune în vogă despre jazz, la radioul din campus. Oricine ar fi spus că sunt extrem de talentat și destinat unui mare succes. Într-o zi, l-am auzit pe unul dintre foștii mei profesori vorbind cu un coleg: „Dacă aș putea să-mi trăiesc viața din nou, mi-ar plăcea să fiu Peter Franklin.”

Reține totuși: nu aveam un dar anume de la mama-natură, așa cum credeau toți; în realitate, realizările mele se bazau pe o disciplină strictă și chinuitoare, precum și pe dorința obsedantă de a câștiga. Tatăl meu venise în America cu mulți ani în urmă, ca imigrant fără niciun ban în buzunar, dar cu o speranță puternic înrădăcinată pentru o viață mai liniștită, prosperă și fericită pentru tânăra sa familie. Ne-a schimbat numele de familie, ne-a instalat într-un apartament cu trei camere în cea mai bună zonă a orașului și a început să lucreze neobosit ca muncitor într-o fabrică, pe salariul minim – o slujbă la care a mers zi de zi în ultimii patruzeci de ani de viață. Deși nu avea studii, era cel mai înțelept om pe care îl cunoscusem vreodată – aceasta până de curând, când am întâlnit o ființă extraordinară, pe care trebuie neapărat să o cunoști și tu. Promit să îți spun mai multe despre povestea lui. Îți va schimba viața.

Visul tatălui pentru mine era simplu: să beneficiaz de o educație aleasă la o școală de prim rang. Astfel, aș fi avut asigurate o carieră de excepție și un salariu pe măsură – sau cel puțin așa credea el. Credința sa era că bogăția cunoștințelor personale reprezintă baza unei vieți pline de succes.

„Indiferent ce ți se întâmplă, Peter, nimeni nu-ți va putea lua cunoștințele. Învățătura va fi întotdeauna cel mai bun prieten al tău, oriunde ai merge și orice ai face”, îmi spunea el după cină, la sfârșitul unei alte zile istovitoare de 14 ore de muncă la fabrica căreia își dedicase aproape întreaga viață. Tatăl meu a fost un om pe cinste.

A fost și un povestitor minunat, unul dintre cei mai buni. În țara sa de baștină, bătrânii spuneau o mulțime de istorioare pentru a le transmite copiilor înțelepciunea strămoșilor, astfel că el a dus cu sine acea tradiție în țara adoptivă. Din ziua în care mama a murit brusc, în timp ce-i pregătea masa de prânz în bucătăria sărăcăcioasă, până în momentul când eu și fratele meu am ajuns la vârsta adolescenței, tata obișnuia să ne pregătească pentru un somn dulce spunându-ne o poveste cu tâlc. Una dintre ele, care mi-a rămas vie în minte, era despre un fermier bătrân care, aflându-se pe patul de moarte, și-a chemat lângă el pe cei trei fii și le-a spus: „Dragii mei copii, moartea se apropie și peste puțin timp o să-mi dau ultima suflare, dar înainte de aceasta trebuie să vă împărtășesc un secret. Pe câmpul din spatele fermei este îngropată o comoară inestimabilă. Săpați adânc și veți da de ea, iar după ce o veți descoperi, nu va mai trebui să vă faceți griji din pricina banilor.” Imediat după moartea bătrânului, fiii au alergat pe câmp și au început să sape cu sufletul la gură. Au săpat multe ore și au continuat astfel zile întregi. Niciun petic de pământ n-a rămas nerăscolit, aceștia folosindu-și toată energia tinereții, până la ultima picătură. Dar ce păcat! N-au găsit nici urmă de comoară. În cele din urmă au renunțat, blestemându-l pe tatăl lor pentru acea dezamăgire și întrebându-se care a fost motivul ce l-a determinat pe bătrân să-i facă de râs într-o

LEADERSHIP | We know

asemenea măsură. Însă, în toamna care a urmat, câmpul a dat o recoltă cum nimeni din satul acela nu mai văzuse până atunci. Cei trei fii s-au îmbogățit și nu și-au mai făcut griji din pricina banilor.

De la tatăl meu am învățat ce înseamnă puterea dăruirii, sânguinta și munca stăruitoare. În facultate am trudit din greu, zi și noapte, pentru a primi bursă de merit și a-i împlini visul. Eram bursier an de an și îi trimiteam mereu, acum că el era cocoșat de povara anilor, câte un cec modest, cu o parte din salariul pe care îl primeam de la slujba cu jumătate de normă pe care o aveam. Era un gest insignifiant de mulțumire pentru tot ceea ce făcuse pentru mine. Când a sosit timpul să intru în câmpul muncii, mi s-a oferit un post de conducere în domeniul tehnologiei avansate, domeniul în care mă specializasem. Societatea se numea Digitech Software Strategies și era cel mai râvnit loc de muncă. Fiind o companie de succes căreia experții îi preconizau și în viitor o creștere extraordinară, m-am simțit extrem de onorat că firma mă alesese pe mine să fac parte din echipa sa de top. Am acceptat postul fără să stau pe gânduri și curând am început să muncesc câte 80 de ore pe săptămână, pentru a dovedi că merit din plin fiecare bănuț din salariul extrem de mare pe care îl primeam. Pe atunci nici nu bănuiam că, șapte ani mai târziu, aceeași firmă mă va umili ca nimeni până atunci.

Primii ani la Digitech au fost frumoși, chiar foarte frumoși. Mi-am făcut prieteni buni, am învățat foarte multe și am avansat rapid în posturi de conducere. Am devenit celebru și extrem de apreciat, eram considerat un tânăr cu mintea ascuțită, care putea să muncească din greu și care își dovedea cu fiecare ocazie devotamentul față de firmă. Deși nu învățasem niciodată cum să-i îndrum și să-i conduc

pe alții, eram promovat în posturi cu responsabilitate tot mai mare.

Fără îndoială, cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat la Digitech Software Strategies a fost întâlnirea cu Samantha, femeia care mai apoi a devenit soția mea. O femeie de afaceri de succes, izbitor de frumoasă și cu un intelect pe măsură. Ne-am întâlnit la o petrecere de Crăciun, ne-am plăcut și, imediat după aceea, am ajuns să petrecem împreună puținul timp liber pe care îl aveam la dispoziție. Încă din prima zi, Samantha s-a dovedit a fi susținătorul meu de nădejde, cu o încredere imensă în potențialul și talentul meu. „Peter, tu vei ajunge director executiv”, îmi spunea ea, cu un zâmbet delicat. „Sunt convinsă că ești în stare de asta.” Din nefericire, nu toată lumea era de aceeași părere. Sau poate că era.

Directorul general al firmei Digitech Software conducea societatea ca un dictator. Era un autodidact cu o fire ranchiunoasă și un orgoliu pe măsura salariului său exagerat. La începutul colaborării noastre fusese politicos, deși ușor rezervat. În momentul în care a început să se vorbească tot mai mult despre capacitatea de muncă și ambiția de care dădeam dovadă, a devenit rece și am ajuns să comunicăm doar prin intermediul unor înștiințări, chiar și atunci când era vorba despre situații mai puțin formale. Samantha spunea despre el că este „un cocoloș de om instabil”, dar el deținea puterea în firmă și era extrem de puternic. Poate că s-a temut că-l voi pune într-o lumină proastă pe măsură ce voi avansa în companie sau poate a văzut prea mult din el în mine – și nu i-a plăcut.

Totuși trebuie să recunosc că aveam și eu slăbiciunile mele. În primul rând, faptul că mă enervam din cel mai mic lucru. Dacă ceva mergea prost

LEADERSHIP

We know

în momentul nepotrivit, fierbeam de furie și nu mă puteam controla. Nu am nici cea mai vagă idee de unde provenea această furie, știu doar că era acolo în mine și nu era o însușire care să mă avantajeze în afaceri. De asemenea, trebuie să recunosc că, deși cred că de fel sunt o persoană cumsecade, mă manifest destul de dur în ce privește arta managementului. Cum am spus mai devreme, nu aveam cunoștințe prealabile referitoare la funcțiile de conducere și, practic, acționeam în baza instinctelor de moment. Deseori simțeam că nu toți membrii echipei mele îmi împărtășeau etica profesională și strădania de a atinge perfecțiunea, ceea ce îmi provoca anumite frustrări. Da, țipam la ceilalți și recunosc că îmi asumam mult mai multe responsabilități decât eram capabil să duc la bun sfârșit. Într-adevăr, ar fi trebuit să îmi petrec mai mult timp construind relațiile cu ceilalți și cultivând loialitatea, dar întotdeauna erau prea multe urgențe de rezolvat și niciodată nu părea să am suficient timp pentru a mă ocupa de aspectele ce trebuiau îmbunătățite. Eram ca un marinar care pierdea timpul golind apa din barcă, în loc să astupe gaura din ea. Aveam o viziune limitată și asta e puțin spus.

În acest fel a venit și ziua când am fost concediat. Lunile care au urmat s-au dovedit a fi cele mai întunecate din viața mea. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că i-am avut alături pe Samantha și pe copii. Aceștia s-au străduit din răputeri să-mi ridice moralul și să mă încurajeze să adun ce mai rămăsese din cariera mea, cândva în ascensiune. Însă acele luni de lăncezeală mi-au arătat că stima de sine este strâns legată de slujba pe care o ai. Când mergi la o petrecere, prima întrebare care ți se pune, în mod inevitabil, este: „Și cu ce te ocupi?” La începutul partidei săptămânale de golf, partenerii mei de joc mă întrebau

întotdeauna: „Cum mai merge serviciul, Peter?” Portarul din zgârie-norul în care locuiam, un maestru al conversației de complezență, mă întreba în mod regulat dacă totul e bine la birou. Acum că nu mai aveam o slujbă, nu mai aveam ce să-i răspund.

De la diminețile în care mă trezeam și alergam spre stația de metrou cu o mulțime de idei în cap, am ajuns să mă trezesc pe la prânz, într-o cameră întunecoasă, plină de sticle goale de Heineken, pachete de Marlboro și ambalaje lipicioase de înghețată Häagen-Dazs. Nu mai citeam *Wall Street Journal*, ci mă mulțumeam cu romane proaste de spionaj, broșuri western vechi și ziare de scandal cu subiecte de nimic, care afirmau că Oprah era un extraterestru și că Elvis încă trăia și-și deschisese un McDonald's pe Coasta de Vest. Nu puteam să înfrunt realitatea. Pur și simplu, nu voiam să gândesc prea mult sau să fac prea multe. Simțeam o amorțeală dureroasă în tot corpul și nu-mi doream decât să stau sub plapumă, în patul imens cu baldachin.

Toate acestea până într-o zi când am primit un telefon. Era de la un fost coleg de facultate, acum considerat una dintre mințile strălucite în domeniul tehnologiei avansate. Mi-a spus că tocmai își dăduse demisia din postul de programator-șef pe care-l ocupa în cadrul unei companii mari și că se pregătește să-și pună pe picioare propria afacere. Îmi amintesc și acum că mi-a spus că are un „concept genial” pentru o nouă gamă de produse software și că are nevoie de un partener de încredere. Se gândise la mine. „Avem ocazia să realizăm ceva mareț, Peter”, mi-a spus el, cu entuziasmul caracteristic. „Hai! O să-ți placă.”

Într-un fel îmi lipsea convingerea de a spune „da”. Nu e ușor niciodată să începi o altă afacere, mai

LEADERSHIP | We know

ales în domeniul tehnologiei de vârf. Dacă dădeam greș? În acel moment, situația noastră financiară era un dezastru. Când ocupam funcția de vicepreședinte la Digitech Software eram bine plătit și trăiam viața la care visase tatăl meu. Aveam un BMW nou-nouț, iar Samantha avea și ea o mașină personală, un Mercedes. Copiii mergeau la o școală particulară și își petreceau vacanțele de vară într-o tabără renumită de iahting. Numai cotizația la clubul de golf era egală cu venitul anual al multor prieteni de-ai mei. Acum, nu mai aveam serviciu, facturile neplătite se adunau unele după altele și nu mai puteam să-mi respect multe dintre angajamentele făcute. Nu era momentul potrivit pentru a visa să am propria afacere.

Pe de altă parte, tatăl meu, în înțelepciunea sa, îmi spusese întotdeauna că „nimic nu te poate doborî, în afară de tine însuși”. Aveam nevoie de această ocazie pentru a ieși din întunericul care îmi cuprinsese viața. Aveam nevoie de un motiv pentru care să mă trezesc dimineța. Aveam nevoie să mă simt iar ca în facultate, când eram plin de entuziasm și simțeam că am un scop în viață, când credeam că nimic nu mă poate opri și că lumea e plină de posibilități nelimitate. Dispuneam de intuiție suficientă pentru a ști că viața ne face din când în când câte un cadou, iar cei care recunosc și acceptă aceste daruri au succes. Așa că am spus „da”.

Am ales un nume destul de pompos pentru compania noastră: GlobalView Software Solutions, și am deschis un magazin într-un birou minuscul, din cadrul unui complex industrial căzut în paragină. Eu eram directorul executiv, iar partenerul meu era președintele companiei. Nu aveam niciun angajat, nici mobilă și nici bani. Dar aveam o idee extraordinară. Astfel am început să lansăm pe piață conceptul

nostru software. Din fericire, am primit un feedback entuziast. Curând, atât Samantha, cât și alți angajați s-au alăturat echipei. Programele noastre inovatoare au început să se vândă într-un ritm fenomenal, iar profitul a început să crească rapid. În primul an de activitate, revista *Business Success* a publicat numele nostru pe lista companiilor din țară aflate în ascensiune rapidă. Tatăl meu a fost foarte mândru de mine. Deși avea 86 de ani, îmi amintesc că a venit la birou cu un coș uriaș cu fructe pentru a sărbători succesul nostru. Cu lacrimi în ochi, m-a privit și mi-a spus:

– Fiule, mama ta ar fi fost foarte mândră de tine.

Acest lucru se întâmpla cu mai mult de 11 ani în urmă și compania noastră a continuat să se dezvolte din ce în ce mai rapid. GlobalView Software Solutions este astăzi o companie cu o cifră de afaceri de două miliarde de dolari, care numără 2 500 de angajați și are opt filiale deschise în întreaga lume. Anul trecut ne-am mutat la noul sediu internațional, un complex de talie mondială, cu un punct de producție dotat cu tehnologie de cea mai înaltă clasă, trei piscine de dimensiune olimpică, precum și un amfiteatru pentru reuniuni și alte evenimente la nivel înalt. Partenerul meu nu se mai ocupă de operațiunile zilnice ale companiei și își petrece cea mai mare parte a timpului pe insula sa proprietate privată din Caraibe sau escaladând munți în Nepal. Samantha a renunțat la funcția de conducere din cadrul companiei, cu mai mulți ani în urmă, pentru a se dedica pasiunii pentru scris și pentru a se implica mai mult în serviciile destinate comunității. Cât despre mine, sunt în continuare director executiv, dar acum am responsabilități enorme, care îmi ocupă majoritatea timpului. 2 500 de oameni contează pe mine pentru pâinea zilnică și